

DA Jytte nogle Dage efter saae ind til sin Mor, fandt hun hende igen i Sengen. Hun saae daarlig ud, og hendes hele Tilstand gjorde hende ængstelig. Armene laa saa afmægtigt henstrakte paa Tæppet, og hun viste en underlig sløv Ligegyldighed for alt, hvad Jytte fandt paa at fortælle for at oplive hende. Derimod gav hun sig pludselig uden Anledning til at tale om hendes Far og Brødre.

»Hvor tror du, de nu færdes?« spurgte hun.

Inde i Kabinettet, hvor Moderen ikke kunde høre hende, ringede Jytte bagefter Asmus Hagen op.

Asmus vidste godt, at hans Tante havde Kræft, og at Tilstanden var haabløs; men som de fleste Læger betragtede han sine Patienter og deres Paarørende som umyndige Børn, der skulde holdes hen med Snak, naar de gjorde alvorlige Spørgsmaal. Da Jytte sagde til ham, at han virkelig maatte gøre noget for at faa Moderen rask, forsikrede han, at der ikke var nogen Grund til Ængstelse.

Men Jytte var bleven opskræmt, og den næste Dag tog hun til Byen allerede om Formiddagen for at høre, hvordan Natten var gaaet.

Til hendes Overraskelse blev hun modtaget af Pigen med den Besked, at hun i Øjeblikket vist ikke kunde gaa ind til Moderen, da Præsten var derinde.

»Præsten?«